

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 3ης Οκτωβρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-411/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal d'arrondissement de Luxembourg προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Angelo Ferlini

και

Centre hospitalier de Luxembourg,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία, αφενός, των άρθρων 6, πρώτο εδάφιο, και 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ και 39 ΕΚ), του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 312/76 του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί τροποποιήσεως των διατάξεων περί των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 1612/68 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 68), και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), και, αφετέρου, του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, L. Sevón και R. Schintgen, προέδρους τμήματος, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, P. Jann, H. Ragnemalm (εισηγητή), M. Wathelet και B. Σκουρή, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: κ. Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- ο A. Ferlini, εκπροσωπούμενος από τους M.-A. Lucas, δικηγόρο Λιέγης, και M. Dennenwald, δικηγόρο Λουξεμβούργου,
- η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον P. Steinmetz, διευθυντή νομικών και πολιτιστικών υποθέσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους P. J. Kuijper, νομικό σύμβουλο, E. Gippini Fournier και W. Wils, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Νοεμβρίου 1998, το Tribunal d'arrondissement de Luxembourg υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), ένα προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία, αφενός, των άρθρων 6, πρώτο εδάφιο, και 48 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ και 39 ΕΚ), του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 312/76 του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί τροποποιήσεως των διατάξεων περί των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 1612/68 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 68, στο εξής: κανονισμός 1612/68), και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6, στο εξής: κανονισμός 1408/71), και, αφετέρου, του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ).
- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του A. Ferlini και του Centre Hospitalier de Luxembourg (στο εξής: CHL) όσον αφορά την τιμολόγηση των υπηρεσιών περιθάλψεως λόγω τοκετού και της νοσηλείας της συζύγου του στο μαιευτήριο του CHL.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός ισχύει για μισθωτούς ή μη μισθωτούς που υπάγονται ή υπήχθησαν στη νομοθεσία ενός ή περισσότερων από τα κράτη μέλη και είναι υπήκοοι ενός από τα κράτη μέλη ή απάτριδες ή πρόσφυγες που κατοικούν στο έδαφος ενός κράτους μέλους, καθώς και για τα μέλη της οικογένειάς τους και για τους επιζώντες τους.»

4 Κατά το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1612/68:

«1. Ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών να έχει, λόγω της ιθαγενείας του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχολήσεως και εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση αν έχει καταστεί άνεργος.

2. Απολαύει των ιδίων κοινωνικών και φορολογικών πλεονεκτημάτων με τους ημεδαπούς εργαζομένους.»

5 Τα άρθρα 64 και 72 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζουν ότι οι υπάλληλοι των

Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καταβάλλουν εισφορές στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφάλισης των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το οποίο καλείται συνήθως κοινό σύστημα υγειονομικής ασφάλισης (στο εξής: ΚΣΥΑ), και ότι τα έξοδά τους ιατρικής περιθάλψεως καλύπτονται από το ΚΣΥΑ.

- 6 Δυνάμει του άρθρου 72 του ΚΥΚ, των άρθρων 1, 2 και 3 της κοινής ρυθμίσεως για την κάλυψη έναντι των κινδύνων ασθενείας των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κοινή ρύθμιση) και του τίτλου VIII του παραρτήματος I της ρυθμίσεως αυτής, τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή οι σύζυγοί τους σε περίπτωση τοκετού και τα οποία καλύπτει το ΚΣΥΑ είναι η αμοιβή του ιατρού και της μαιίας και το κόστος της νάρκωσης, καθώς και τα έξοδα για την αίθουσα τοκετών, η αμοιβή του κινησιοθεραπευτή και όλα τα άλλα έξοδα σχετικά με υπηρεσίες άμεσα συνδεδεμένες με τον τοκετό. Τα έξοδα νοσηλείας σε νοσοκομειακό ίδρυμα επιστρέφονται κατά 85 % και οι λοιπές δαπάνες και αμοιβές κατά 100 %. Ωστόσο, η επιστροφή των αμοιβών περιορίζεται σε 33 230 βελγικά φράγκα (BEF) και η επιστροφή των εξόδων νοσηλείας σε νοσοκομειακό ίδρυμα περιορίζεται σε 5 946 BEF ημερησίως επί 10 ημέρες.
- 7 Το άρθρο 9, παράγραφος 2, της κοινής ρυθμίσεως ορίζει ότι «τα όργανα προ-σπαθούν, στο μέτρο του δυνατού, να διαπραγματευθούν με τους εκπροσώπους του ιατρικού επαγγέλματος και/ή τις αρμόδιες αρχές, ενώσεις και ιδρύματα συμφωνίες για τον καθορισμό των ποσών που καταβάλλουν οι δικαιούχοι λαμβάνοντας υπόψη τις τοπικές συνθήκες και, ενδεχομένως, τους ήδη ισχύοντες τιμοκαταλόγους, τόσο από ιατρική όσο και από νοσοκομειακή άποψη».
- 8 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, δεν είχε καταρτισθεί σύμβαση μεταξύ του ΚΣΥΑ και των εκπροσώπων του ιατρικού επαγγέλματος και/ή των αρμοδίων αρχών, ενώσεων και ιδρυμάτων του Λουξεμβούργου.

Η εθνική κανονιστική ρύθμιση

- 9 Το CHL συστάθηκε με τον νόμο της 10ης Δεκεμβρίου 1975, περί δημιουργίας ενός δημοσίου ιδρύματος με την ονομασία Centre Hospitalier de Luxembourg, το οποίο περιλαμβάνει το μαιευτήριο Grande-Duchesse Charlotte, την παιδιατρική κλινική fondation Grand-Duc Jean et Grande-Duchesse Joséphine-Charlotte και το δημοτικό νοσοκομείο (*Mémorial A* 1975, σ. 1794). Χρηματοδοτείται από το Λουξεμβουργιανό Δημόσιο και από τον Δήμο του Λουξεμβούργου.
- 10 Από το σύστημα ασφάλισης ασθενείας-μητρότητας καλύπτονται οι υπαγόμενοι στα ασφαλιστικά ταμεία του Λουξεμβούργου, τα οποία είναι αυτόνομα δημόσια ιδρύματα με νομική προσωπικότητα και υπό κυβερνητική εποπτεία.
- 11 Το άρθρο 13 του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης (νόμοι της 27ης Ιουνίου 1983 και της 3ης Ιουλίου 1975), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: κώδικας), προέβλεπε, στο πρώτο εδάφιο, ότι «οι ασφαλισμένες τυγχάνουν, κατά τον τοκετό, των φροντίδων μαιίας, ιατρικής περιθάλψεως, νοσηλείας σε μαιευτήριο ή κλινική, παροχής φαρμακευτικών προϊόντων και προϊόντων διαίτης για βρέφη». Κατά το άρθρο 13, δεύτερο εδάφιο, του κώδικα, οι παροχές αυτές καλύπτονταν από το κράτος με ένα κατ' αποκοπήν ποσό καθοριζόμενο κανονιστικώς.
- 12 Το règlement grand-ducal (ρύθμιση Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου) της 31ης Δεκεμβρίου 1974 (*Mémorial A* 1974, σ. 2398), όπως έχει τροποποιηθεί (στο εξής: règlement grand-ducal), το οποίο ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, καθόριζε το κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο, υπό κανονικές συνθήκες, έπρεπε να καταβάλλουν για την παροχή της συνήθως απαιτούμενης κατά τον τοκετό ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψεως οι ασφαλισμένοι στο σύστημα ασφάλισης ασθενείας-μητρότητας του Λουξεμβούργου. Έτσι, καθόριζε το καλυπτόμενο από το κράτος ποσό.
- 13 Σύμφωνα με την εγκύκλιο της Union des caisses de maladie (ενώσεως ταμείων υγειονομικής ασφάλισης, στο εξής: UCM) της 1ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με την

κατανομή των στοιχείων που συνθέτουν τις κατ' αποκοπήν οριζόμενες τιμές για τα συναφή με τον τοκετό έξοδα ύστερα από την 1η Ιανουαρίου 1989, το σύστημα που θέσπισαν ο κώδικας και το règlement grand-ducal προέβλεπε στην πράξη υπολογισμό με βάση τρία στοιχεία, ήτοι την ιατρική περίθαλψη, τα συναφή με τον τοκετό έξοδα και τα προϊόντα διαίτης.

- 14 Όσον αφορά τις λοιπές παροχές σε περίπτωση ασθένειας, το άρθρο 308 bis του κώδικα επέβαλλε την υποχρεωτική σύναψη συμβάσεων μεταξύ της UCM και των διαφόρων κατηγοριών παρεχόντων περίθαλψη, χωρίς να διακρίνει μεταξύ νοσοκομειακής ή μη περίθαλψης. Αυτές οι συλλογικές συμβάσεις έπρεπε να κυρωθούν από τον αρμόδιο υπουργό και αποκτούσαν έτσι υποχρεωτική ισχύ ακόμη και για τους παρέχοντες υπηρεσίες που δεν ήταν μέλη της διαπραγματευθείσας τη σύμβαση ενώσεως.
- 15 Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι το σύστημα ασφαλίσεως ασθενείας-μητρότητας στο Λουξεμβούργο έχει ως χαρακτηριστικό γνώρισμα την ομοιομορφία των ισχυουσών τιμών, ανεξαρτήτως του παρέχοντος υπηρεσίες, για την καλυπτόμενη από την ασφάλιση υγειονομική περίθαλψη. Οι τιμές αυτές δεν αποτελούν ανώτατα όρια επιστροφής, αλλά σταθερές τιμές που δεν ποικίλλουν αναλόγως του εισοδήματος του ασθενούς ούτε αναλόγως των προσόντων του παρέχοντος τις υπηρεσίες.
- 16 Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, το άρθρο 4 του κώδικα προέβλεπε ότι ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης μπορούσε να απαλλάξει από την ασφάλιση τους αλλοδαπούς που διέμεναν προσωρινώς μόνο στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου. Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως, όπως ισχύει σήμερα, «δεν υπόκεινται (...) στην ασφάλιση (...) τα άτομα που υπάγονται σε σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως λόγω της υπηρεσίας τους σε διεθνή οργανισμό ή λόγω συντάξεως [που έχουν] λάβει κατόπιν της υπηρεσίας αυτής».
- 17 Στην πράξη, πρόκειται κυρίως για τους μονίμους και μη μονίμους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Επιτροπής, Δικαστηρίου, Ελεγκτικού Συνεδρίου), της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, της Eurocontrol (Ευρωπαϊκής Οργανώσεως για την Ασφάλεια της Αεροναυτιλίας), του Δικαστηρίου ΕΖΕΣ και του Centre d'approvisionnement de l'OTAN (κέντρου εφοδιασμού του ΝΑΤΟ) στο Λουξεμβούργο.

Η διαφορά της κύριας δίκης

- 18 Η κα Ferlini, σύζυγος μονίμου υπαλλήλου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που κατοικεί στο Λουξεμβούργο, γέννησε τέκνο στις 17 Ιανουαρίου 1989 στο CHL, όπου νοσηλεύθηκε μέχρι τις 24 Ιανουαρίου 1989.
- 19 Ο Α. Ferlini και τα μέλη της οικογενείας του είναι ασφαλισμένοι στο ΚΣΥΑ. Έτσι, το ζεύγος Ferlini δεν καλύπτεται από το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου και, ειδικότερα, από το σύστημα υποχρεωτικής ασφάλισης ασθενείας-μητρότητας.
- 20 Στις 24 Φεβρουαρίου 1989 το CHL απέστειλε στον Α. Ferlini τιμολόγιο ποσού 73 460 φράγκων Λουξεμβούργου (LUF) για τα έξοδα τοκετού και νοσηλείας της συζύγου του στο μαιευτήριο.
- 21 Συγκεκριμένα, το τιμολόγιο αυτό καταρτίστηκε βάσει των «τιμών των νοσοκομείων από 1ης Ιανουαρίου 1989 που ισχύουν για τα άτομα και τους οργανισμούς που δεν υπάγονται στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης», οι οποίες καθορίστηκαν μονομερώς και ομοιόμορφα από όλα μαζί τα νοσοκομεία του Λουξεμβούργου στο πλαίσιο της «Entente des hôpitaux luxembourgeois» (συμπράξεως των νοσοκομείων του Λουξεμβούργου, στο εξής: EHL). Σύμφωνα με τις τιμές αυτές, ζητήθηκε από τον Α. Ferlini να καταβάλει το ποσό των 49 030 LUF, το οποίο αντιστοιχεί σε έναν «απλό φυσιολογικό τοκετό».
- 22 Τα έξοδα περιθάλψεως από τον θεράποντα ιατρό του νοσοκομείου, τα οποία ανέρχονταν σε 5 042 LUF, και τα έξοδα για φάρμακα, ύψους 674 LUF, χρεώθηκαν επίσης στον Α. Ferlini. Οι τιμές των παροχών αυτών καθορίζονταν επίσης ομοιόμορφα από την EHL για τους μη υπαγομένους στην εθνική κοινωνική ασφάλιση, μεταξύ των οποίων και οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

- 23 Ο A. Ferlini αρνήθηκε να καταβάλει το ποσό που του ζητήθηκε, με την αιτιολογία ότι η τιμολόγηση αυτή συνιστούσε δυσμενή διάκριση. Υποστήριξε ότι, κατά την κανονιστική ρύθμιση που είχε εφαρμογή κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, το τιμολογούμενο κατ' αποκοπήν ποσό, επιστρεπτό από το ταμείο υγειονομικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου, θα ανερχόταν σε 36 854 LUF, ενώ ο A. Ferlini και το ΚΣΥΑ έπρεπε να καταβάλουν το ποσό των 59 306 LUF για τις ίδιες παροχές, ήτοι προσαύξηση κατά 71,43 % σε σχέση με την τιμή που ίσχυε για τα άτομα που υπάγονταν στην υγειονομική ασφάλιση του Λουξεμβούργου.
- 24 Ο A. Ferlini προέβαλε αντιρρήσεις κατά μιας διατάξεως πληρωμής υπό όρους, εκδοθείσας στις 22 Απριλίου 1993, με την οποία υποχρεώθηκε να καταβάλει το ποσό των 73 460 στο CHL.
- 25 Με απόφαση της 24ης Ιουνίου 1994, το Tribunal de paix de Luxembourg κήρυξε αβάσιμες τις αντιρρήσεις και υποχρέωσε τον A. Ferlini να καταβάλει στο CHL το προαναφερθέν ποσό νομιμοτόκως.
- 26 Στις 5 Οκτωβρίου 1994 ο A. Ferlini άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 27 Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, ο A. Ferlini υποστηρίζει ότι η τιμολόγηση του CHL οφείλεται, αφενός, στην εφαρμογή των τιμών νοσοκομειακής περιθάλψεως που καθόρισε η EHL, οι οποίες ισχύουν, από 1ης Ιανουαρίου 1989, για τα άτομα και τους οργανισμούς που δεν υπάγονται στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, και, αφετέρου, στην εφαρμογή των τιμών που ίσχυαν για τους ασφαλισμένους στα ταμεία υγειονομικής ασφαλίσεως, οι οποίες προκύπτουν από την εγκύκλιο της UCM της 1ης Δεκεμβρίου 1988.
- 28 Προς στήριξη της εφέσεώς του, ο A. Ferlini ισχυρίζεται, πρώτον, ότι ο καθορισμός των εξόδων νοσοκομειακής περιθάλψεως στον οποίο προέβη το CHL αντιβαίνει

στην αρχή της ισότητας και, δεύτερον, ότι το λουξεμβουργιανό σύστημα τιμολογήσεως της νοσοκομειακής περιθάλψεως που εφαρμόζεται στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αντιβαίνει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 29 Το CHL ζητεί την απόρριψη της εφέσεως και την επικύρωση της εκκαλουμένης αποφάσεως. Πρώτον, ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η κατάσταση των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν είναι συγκρίσιμη με αυτή των υπαγομένων στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Οι πρώτοι δεν καταβάλλουν φόρους ούτε εισφορές στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και το εισόδημά τους είναι πιο υψηλό. Εξάλλου, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης το ΚΣΥΑ δεν είχε συνάψει καμία σύμβαση με την EHL. Δεύτερον, το CHL υποστηρίζει ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 85 της Συνθήκης δεν συντρέχουν εν προκειμένω.

Το προδικαστικό ερώτημα

- 30 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει κατ' ουσίαν ότι το άρθρο 48 της Συνθήκης και οι κανονισμοί 1408/71 και 1612/68 αφορούν μόνον τους υπηκόους κράτους μέλους της Κοινοτήτας οι οποίοι αναλαμβάνουν απασχόληση εντός άλλου κράτους μέλους ή προσχωρούν σε κοινωνική ασφάλιση διεπόμενη από τους νόμους αυτού του κράτους μέλους, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει με τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει ότι δεν επιτρέπεται ωστόσο οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που κατοικούν εντός άλλου κράτους μέλους να περιέρχονται, λόγω της υπηρεσίας τους, σε λιγότερο ευνοϊκή θέση από αυτή κάθε άλλου μισθωτού εργαζομένου υπηκόου κράτους μέλους. Αντιθέτως, θα έπρεπε να τυγχάνουν βάσει του κοινοτικού δικαίου των ίδιων πλεονεκτημάτων με τους υπηκόους των κρατών μελών όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, την εγκατάσταση και την κοινωνική πρόνοια.

- 31 Έτσι, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ότι δεν αποκλείεται να αποτελεί η επιβολή στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υψηλότερων τιμών ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψεως από τις ισχύουσες για τους ασφαλισμένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως παραβίαση της γενικής αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Επισημαίνει ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει ο Α. Ferlini προς αντίκρουση

των αντικειμενικών λόγων που προβάλλει το CHL για να δικαιολογήσει τη διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν είναι παντελώς αβάσιμα και, επομένως, δεν μπορεί να τα απορρίψει εκ προοιμίου.

- 32 Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει ότι οι ισχυρισμοί τους οποίους προέβαλαν οι διάδικοι της κύριας δίκης επιβάλλουν επίσης ερμηνεία των αρχών του δικαίου του ανταγωνισμού, ιδίως από πλευράς των ζητημάτων της αρμοδιότητας των κρατών μελών να οργανώνουν το σύστημά τους κοινωνικής ασφάλισης, του ειδικού καθεστώτος των οικείων επιχειρήσεων και παροχών και του ζητήματος αν θίγεται η κοινή αγορά.
- 33 Για τον λόγο αυτόν, το Tribunal d'arrondissement de Luxembourg αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχοντας υπόψη την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ υπηκόων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, αρχή που έχει καθιερωθεί με τα άρθρα 6 και 48 της Συνθήκης ΕΚ και, όσον αφορά τον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας, με τον κανονισμό 1612/68 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 312/76 του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, και, όσον αφορά τον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης, με τον κανονισμό 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983,

και

έχοντας υπόψη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ που απαγορεύει όλες τις συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες τις αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και

κάθε εναρμονισμένη πρακτική, που δύνανται να επηρεάζουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς,

είναι το *règlement grand-ducal* (ρύθμιση Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου) της 31ης Δεκεμβρίου 1974 (*Mémorial A 95* της 31.12.1974, σ. 2298), όπως έχει τροποποιηθεί, που έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό, κατ' εφαρμογή των άρθρων 6 και 13 του κώδικα κοινωνικών ασφαλίσεων, των παροχών σε είδος σε περίπτωση ασθενείας και μητρότητας, οι τιμές νοσοκομειακής περιθάλψεως που ισχύουν ύστερα από την 1η Ιανουαρίου 1989 για πρόσωπα και οργανισμούς μη υπαγομένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισεως, η εγκύκλιος της UCM της 1ης Δεκεμβρίου 1988 σχετικά με την κατανομή των στοιχείων που συνθέτουν τα κατ' αποκοπήν χορηγούμενα ποσά για έξοδα τοκετού ύστερα από την 1η Ιανουαρίου 1989 και οι πρακτικές της EHL, που συνίστανται στο να ισχύουν για τα πρόσωπα και τους οργανισμούς που δεν υπάγονται στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισεως και για τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που υπάγονται στο RCAM ενιαίες τιμές για ιατρική και νοσοκομειακή περίθαλψη υψηλότερες αυτών που ισχύουν για τους υπαγόμενους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισεως κατοίκους, ασύμβατα με το κοινοτικό δίκαιο;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

34 Λαμβανομένου υπόψη του κανονιστικού και πραγματικού πλαισίου, όπως το περιγράφει το αιτούν δικαστήριο, το προδικαστικό ερώτημα έχει την έννοια ότι αφορά, κατ' ουσίαν, το αν η μονομερής επιβολή από ένωση παρεχόντων περίθαλψη στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υψηλότερων τιμών για την παρεχόμενη σε περίπτωση μητρότητας ιατρική και νοσοκομειακή περίθαλψη από τις ισχύουσες για τους ασφαλισμένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισεως, αφενός, συνιστά δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας και, αφετέρου, αντιβαίνει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

35 Η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου υποστηρίζει ότι οι υπαγόμενοι στο ΚΣΥΑ υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν υπόκεινται στις υποχρεώσεις κατα-

βολής εισφορών στην ασφάλιση ασθενείας-μητρότητας του Λουξεμβούργου και, συνεπώς, δεν μπορούν να τύχουν των παροχών που προβλέπει το règlement grand-ducal.

- 36 Η κυβέρνηση αυτή υιοθετεί τη συλλογιστική που εκθέτει το Tribunal d'arrondissement στη διάταξη περί παραπομπής, κατά την οποία ο κανονισμός 1408/71 δεν έχει εφαρμογή στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Οι μόνιμοι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό ενός διεθνούς οργανισμού ουδόλως υπάγονται σε εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, ακόμη και ελλείψει ρητού νομοθετήματος το οποίο να τους εξαιρεί. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο διότι ο ΚΥΚ είναι πληρέστατος και πολύ πλεονεκτικός ως προς την κοινωνική ασφάλιση. Εξάλλου, οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν χρειάζεται να επικαλεσθούν τις κοινοτικές διατάξεις για να κυκλοφορούν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, δεδομένου ότι υπάγονται στις ευεργετικές διατάξεις του πρωτοκόλλου περί των προνομιών και ασυλιών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
- 37 Επικουρικώς, η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου ισχυρίζεται ότι το επίμαχο règlement grand-ducal δεν περιέχει καμία διάταξη εισάγουσα διάκριση εις βάρος των υπηκόων των λοιπών κρατών μελών.
- 38 Η Επιτροπή και, με μικρές διαφοροποιήσεις, ο A. Ferlini φρονούν ότι η επιβολή στα άτομα και στους οργανισμούς που δεν υπάγονται στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου και στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που είναι ασφαλισμένοι στο ΚΣΥΑ ομοιόμορφων τιμών για τα έξοδα ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψης υψηλότερων από τις ισχύουσες για τους ασφαλισμένους στο εν λόγω σύστημα κοινωνικής ασφάλισης είναι ασυμβίβαστη προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ υπηκόων των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την οποία θεσπίζουν τα άρθρα 6, πρώτο εδάφιο, και 48 της Συνθήκης. Η Επιτροπή προσθέτει ότι εν προκειμένω δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 1408/71.

- 39 Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 6, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, το οποίο καθιερώνει τη γενική αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, μπορεί να εφαρμοστεί αυτοτελώς μόνο σε καταστάσεις διεπόμενες από το κοινοτικό δίκαιο, για τις οποίες η Συνθήκη δεν προβλέπει ειδική απαγόρευση των διακρίσεων (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Δεκεμβρίου 1991, C-179/90, *Merci convenzionali porto di Genova*, Συλλογή 1991, σ. I-5889, σκέψη 11, της 14ης Ιουλίου 1994, C-379/92, *Peralta*, Συλλογή 1994, σ. I-3453, σκέψη 18, και της 13ης Απριλίου 2000, C-176/96, *Lehtonen και Castors Braine*, Συλλογή 2000, σ. I-2681, σκέψη 37).
- 40 Όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, η αρχή αυτή τέθηκε σε εφαρμογή με το άρθρο 48 της Συνθήκης.
- 41 Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 49 των προτάσεών του, οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και τα μέλη της οικογένειάς τους που καλύπτονται από το ΚΣΥΑ δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως εργαζόμενοι υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71. Πράγματι, δεν υπάγονται σε εθνική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφάλισης, όπως απαιτεί το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71.
- 42 Αντιθέτως, δεν χωρεί αμφιβολία ότι οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρουν την ιδιότητα του διακινουμένου εργαζομένου. Πράγματι, κατά παγία νομολογία, ο κοινοτικός υπήκοος που εργάζεται σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο της καταγωγής του δεν χάνει την ιδιότητα του εργαζομένου, κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 1, της Συνθήκης, επειδή απασχολείται σε διεθνή οργανισμό, έστω και αν οι προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής του στη χώρα όπου εργάζεται ρυθμίζονται ειδικά από διεθνή σύμβαση (αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 1989, 389/87 και 390/87, *Echternach και Moritz*, Συλλογή 1989, σ. 723, σκέψη 11, και της 27ης Μαΐου 1993, C-310/91, *Schmid*, Συλλογή 1993, σ. I-3011, σκέψη 20).
- 43 Εντεύθεν συνάγεται ότι ένας εργαζόμενος υπήκοος κράτους μέλους, όπως ο A. Ferlini, δεν μπορεί να στερηθεί το ευεργέτημα των κοινωνικών δικαιωμάτων και

πλεονεκτημάτων που του απονέμουν το άρθρο 48 της Συνθήκης και ο κανονισμός 1612/68 (βλ. αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1983, 152/82, Forcheri, Συλλογή 1983, σ. 2323, σκέψη 9, Echternach και Moritz, προπαρατεθείσα, σκέψη 12, και Schmid, προπαρατεθείσα, σκέψη 22).

- 44 Εντούτοις, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 52 έως 54 των προτάσεών του, η επιβολή, για την ιατρική και νοσοκομειακή περιθαλψη που παρέχεται σε περίπτωση μητρότητας, υψηλότερων τιμών από τις ισχύουσες για τους ασφαλισμένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δεν μπορεί να χαρακτηριστεί όρος εργασίας, υπό την έννοια των άρθρων 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1612/68.
- 45 Όσον αφορά την έννοια του κοινωνικού πλεονεκτήματος, στην οποία αναφέρεται το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1612/68, ο A. Ferlini δεν αξιώνει να τύχει ενός τέτοιου κοινωνικού πλεονεκτήματος, προβλεπομένου από τη νομοθεσία του Λουξεμβούργου και συνισταμένου στην εκ μέρους του κράτους μέλους υποδοχής κάλυψη ενός κατ' αποκοπήν ποσού για την επιστροφή των εξόδων μητρότητας. Ζητεί απλώς την ίση μεταχείριση κατά την τιμολόγηση της ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψεως που παρέχεται σε περίπτωση μητρότητας.
- 46 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ούτε το άρθρο 48 της Συνθήκης ούτε ο κανονισμός 1612/68 έχουν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.
- 47 Κατά συνέπεια, το ζήτημα που τίθεται ως προς την προβαλλομένη δυσμενή διάκριση πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 6, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 48 Στη διαφορά της κύριας δίκης, ο εκ μέρους της EHL καθορισμός των τιμών της ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψεως που παρέχεται σε περίπτωση μητρότητας στους μη ασφαλισμένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, τις οποίες επέβαλε το CHL στον A. Ferlini, δεν εμπίπτει στην εθνική νομοθεσία ούτε στη θεσπισθείσα υπό μορφή συλλογικών συμβάσεων κανονιστική ρύθμιση στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης.

- 49 Πράγματι, οι «τιμές των νοσοκομείων από 1ης Ιανουαρίου 1989 που ισχύουν για τα άτομα και τους οργανισμούς που δεν υπάγονται στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης» καθορίστηκαν μονομερώς και ομοιόμορφα από όλα μαζί τα νοσοκομεία του Λουξεμβούργου στο πλαίσιο της EHL, ελλείψει συμφωνιών με το ΚΣΥΑ για τον καθορισμό των συντελεστών που ισχύουν για τους υπαγομένους στην κοινή κανονιστική ρύθμιση. Βάσει των τιμών αυτών ζητείται από τον Α. Ferlini και το ΚΣΥΑ η καταβολή ποσού 59 306 LUF, δηλαδή προσαύξηση κατά 71,43 % σε σχέση με την τιμή που ισχύει για τις ίδιες υπηρεσίες που παρέχονται στους ασφαλισμένους στην ασφάλιση ασθένειας-μητρότητας του Λουξεμβούργου.
- 50 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 6, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης έχει εφαρμογή και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες μια ένωση ή οργάνωση όπως η EHL ασκεί ορισμένη εξουσία επί ιδιωτών και είναι σε θέση να τους επιβάλλει όρους που θίγουν την άσκηση των θεμελιωδών ελευθεριών τις οποίες εγγυάται η Συνθήκη (βλ., στο πνεύμα αυτό, αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1974, 36/74, Walgrave και Koch, Συλλογή τόμος 1974, σ. 563, της 8ης Απριλίου 1976, 43/75, Defrenne II, Συλλογή τόμος 1976, σ. 175, και της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman, Συλλογή 1995, σ. I-4921).
- 51 Κατά παγία νομολογία, δυσμενή διάκριση μπορεί να αποτελεί μόνον η εφαρμογή διαφορετικών κανόνων σε παρεμφερείς καταστάσεις ή η εφαρμογή του ίδιου κανόνα σε διαφορετικές καταστάσεις.
- 52 Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί αν ένας μη ασφαλισμένος στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης κράτους μέλους, όπως ο Α. Ferlini, βρίσκεται σε κατάσταση διαφορετική από αυτή των ατόμων εντός αυτού του κράτους μέλους που είναι ασφαλισμένα στο εν λόγω σύστημα.
- 53 Συναφώς, τα επιχειρήματα των οποίων έγινε επίκληση τόσο ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου όσο και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, για να δικαιολογηθεί το ότι η κατάσταση του Α. Ferlini δεν ήταν παρεμφερής προς αυτή ενός ασφαλισμένου στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

- 54 Κατ' αρχάς, το γεγονός ότι ο A. Ferlini δεν καταβάλλει φόρους επί του μισθού του στο Δημόσιο Ταμείο του κράτους ούτε εισφορές στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δεν ασκεί επιρροή συναφώς, δεδομένου ότι, εν πάση περιπτώσει, αυτός δεν ζητεί να τύχει παροχών κοινωνικής ασφάλισης βάσει του εν λόγω συστήματος, αλλά απλώς να ισχύσουν μη συνιστώσες δυσμενή διάκριση τιμές για την παρασχεθείσα εντός του CHL νοσοκομειακή περίθαλψη.
- 55 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εισπράττουν μηνιαία εισοδήματα υψηλότερα από αυτά των κατοίκων που εργάζονται στον εθνικό δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα, αρκεί να υπομνησθεί ότι το κόστος της επίμαχης στην κύρια δίκη παροχής, το οποίο τιμολογείται στους ασφαλισμένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, δεν ποικίλλει αναλόγως των εισοδημάτων τους.
- 56 Υπό τις συνθήκες αυτές και βάσει των στοιχείων των οποίων έλαβε γνώση το Δικαστήριο, ο A. Ferlini και τα μέλη της οικογενείας του, που υπάγονται στο ΚΣΥΑ, προφανώς βρίσκονται σε κατάσταση παρεμφερή προς αυτή των υπηκόων του κράτους που είναι ασφαλισμένοι στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.
- 57 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι κανόνες περί ίσης μεταχειρίσεως απαγορεύουν όχι μόνον τις προφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας, αλλά και κάθε μορφή συγκεκαλυμμένης διακρίσεως η οποία, διά της εφαρμογής διαφορετικών κριτηρίων διαχωρισμού, καταλήγει στο ίδιο αποτέλεσμα (αποφάσεις της 12ης Φεβρουαρίου 1974, 152/73, Sotgiu, Συλλογή τόμος 1974, σ. 87, σκέψη 11, και της 26ης Οκτωβρίου 1995, C-151/94, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 1995, σ. I-3685, σκέψη 14).
- 58 Το κριτήριο της υπαγωγής στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, στο οποίο βασίζεται η διαφοροποίηση των τιμών της ιατρικής και νοσοκομειακής περίθαλψης

στην οποία προβαίνει η EHL που εφαρμόζει το CHL, συνιστά έμμεση δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας. Πράγματι, αφενός, οι ασφαλισμένοι στο ΚΣΥΑ και όχι στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, ενώ τυγχάνουν ιατρικής και νοσοκομειακής περιθάλψεως στην εθνική επικράτεια, είναι στη μεγάλη τους πλειονότητα υπήκοοι άλλων κρατών μελών. Αφετέρου, οι υπήκοοι και κάτοικοι του Λουξεμβούργου υπάγονται, στην πολύ μεγάλη τους πλειονότητα, στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

59 Η διαφοροποίηση αυτή θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον αν βασιζόταν σε αντικειμενικούς λόγους ανεξαρτήτους της ιθαγενείας των ενδιαφερομένων και αναλόγους προς τον θεμιτώς επιδιωκόμενο σκοπό.

60 Υπό το πρίσμα των πραγματικών περιστατικών της συγκεκριμένης υποθέσεως και ελλείψει επιχειρημάτων προβληθέντων συναφώς τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η σημαντική διαφορά μεταχειρίσεως μεταξύ των ασφαλισμένων στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά την τιμολόγηση της σχετικής με τη μητρότητα περιθάλψεως, δεν δικαιολογείται.

61 Επομένως, δεν είναι ανάγκη να εξετασθεί το τεθέν ζήτημα υπό το πρίσμα του άρθρου 85 της Συνθήκης.

62 Συνεπώς, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η μονομερής επιβολή από ένωση παρεχόντων περίθαλψη στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υψηλοτέρων τιμών για την παρεχόμενη σε περίπτωση μητρότητας ιατρική και νοσοκομειακή περίθαλψη από τις ισχύουσες για τους ασφαλισμένους στο

εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης κατοίκους συνιστά δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας απαγορευόμενη από το άρθρο 6, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, ελλείψει αντικειμενικής δικαιολογήσεως προς τούτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ⁶³ Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1998 το Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, αποφαινεται:

Η μονομερής επιβολή από ένωση παρεχόντων περίθαλψη στους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υψηλότερων τιμών για την παρεχόμενη σε περίπτωση

μητρότητας ιατρική και νοσοκομειακή περίθαλψη από τις ισχύουσες για τους ασφαλισμένους στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης κατοίκους συνιστά δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας απαγορευόμενη από το άρθρο 6, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ), ελλείψει αντικειμενικής δικαιολογήσεως προς τούτο.

Rodríguez Iglesias	Moitinho de Almeida	Edward
Sevón		Schintgen
Kapteyn	Gulmann	Jann
Ragnemalm		Wathelet
	Σκουρής	

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Οκτωβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias